

Kniha Táňa / Praha 3 / Žižkov oživuje dobu před převratem

30.12.2025

Autorka Marie Zelbová čtenářům přibližuje dámu, kterou znala podstatná část Žižkova — svou mámu Táňu. Vzpomíná ale i na další legendy, třeba na Vládu Padrůňka.

Jak se zrodila myšlenka psát o dětství s Táňou?

Vlastně úplnou náhodou. Mě samotnou by to nenapadlo a byla jsem ráda, že jsem to celé přežila tak nějak bez úhony. Když jsem ale občas zmínila nějakou historku z dětství mému muži, byl nadšený a řekl mi: „Tohle by se mělo zapsat.“ Manžel na to mezitím zapomněl, já ale ne, a tak jsem se do toho pustila.

Jste novopečenou spisovatelkou. Jak se nevinné psaní přetavilo v plán vydat knihu?

Dávala jsem ty příběhy průběžně na svůj Facebook, kde to mělo celkem slušný ohlas, a lidé se začali dožadovat opravdické knížky. Nakonec mě, na doporučení spisovatele Oty Karse, oslovil sám vydavatel Petr Štengl, že se mu můj styl psaní líbí, a tak je knížka na světě.

Jaké bylo vaše dětství v Praze 3?

Zažila jsem ještě takový ten syrový Žižkov. Vyrůstala jsem v osmdesátkách na Koněvovce v bytě 4. kategorie s jedněmi kamny na uhlí. Ve dvoře sídlilo záhadné družstvo invalidů vyrábějící lyžařské hůlky. Neustálé bouchání strojů se tu mísilo s pachem kovového šmíru. Při sobotním „velkém prádle“ jsme nosili prádlo na půdu, jejíž staré plechové dveře se odemykaly obřím železným klíčem. Ve vzduchu poletoval stoletý prach a chyběla tu snad už jen zapomenutá kostra Maxmiliána Drápa z Rychlých šípů. Nedej bože, když vám prádlo spadlo na zem, to se s ním muselo hned zas do pračky. Jinak díky mé excentrické matce a jejím přátelům u nás bývalo dost veselo, a rozhodně jsme se nenudili.

Jaká jsou vaše nejoblíbenější místa?

Určitě Vítkov, kde jsem trávila spoustu času. Dnes už naštěstí nepotkávám úchylné strýčky, číhající za stromem, což jsme tehdy se spolužačkou ze základky braly jako kolorit „Žižkaperku“. Mám ráda i Parukářku — dříve „Křížek“, kde jsme lezli do bunkrů a šluovali první cigarety. Nemůžu vynechat ani Kino Aero, kam jsme se školou chodili na ruské propagandistické filmy, například na Příběh opravdového člověka. Po revoluci se z něj stalo respektované místo, kam jezdí i Terry Gilliam z Monty Pythonů. Esencí pravého „žižkovství“ je pro mě putyka U Vystřeleného oka s neodmyslitelným štamgastem výtvarníkem

Martinem Velíškem, který dal této hospodě kdysi tvář.

Foto: archiv Marie Zelbové, na fotce malá Marie s bratrem a maminkou